

Toimetaja INGVAR LUHAÄÄR

Esikaanel – autori virtuaallõige

© Eesti Luuleliit, Ilmre Raamatukogu, 2015

* * *

... ja siis hakkas äkitselt sadama lund,
et parem see õhtu jääks kellelgi meelde,
et õrnemaks teha üks kohtumistund
ja hajuvalt ebareaalsemaks veelgi.

... ja pärast see meenub, kui imelik uni,
et ümber jäi maailm nii vaikseks ja väikseks,
ja lahkuma ei ole pidanud kuni...
no vähemalt seni, kui bussid veel käisid.

2012. a kevadel, Nõmmel, kuupäeva ei mäleta

* * *

Loen Brodskit, huvitav hakkas,
millest laulda saab kodumaata,
ja kui väarikus hoiduma sunnib
seda kaebamast, mida tunned.

Olles lugenud värsse mitu,
pole leidnud ma vastust mitte.

3.4.12, Peterburis

Üksi

Kes pole ise üksi elanud, sellele peab tingimata seletama, kui
jube see on: sa ei söö vaid kugistad toitu, tundmata maitset, ei
maga vaid vedeled, nagu unustatud ese, ja isegi kui teed midagi
huvitavat, siis justkui aja surnuks löömiseks. Kui aga juhtub
olema midagi meeldivat ja rõõmustavat, just see teeb meele eriti
kurvaks, kui ei ole kellega seda rõõmu jagada.

5.4.12

* * *

Jube vahva öelda „meie“,
kiita: meil on nii ja naa...
Sina... vabandage, Teie
sellest aru vist ei saa?

Ega saagi! Taeva mannat
pole kõigil, mis sa teed,
seda uhkust, mida annab
meile me identiteet.

9.4.12

Pildike tudengipõlvest

Uueaastahommik,
jahtunud hõõgvein.
Kummaline olek,
eile palju jõin.

Kummalisem veelgi
muigab vanaema,
selgub, et on selge
temale see teema.

Vanaema seda
ülikoolis õppis.
Paistab, et ei reeda,
tunneb kaasa hoopis.

21.5.12

Tender is the Night
(Keatsile ja Fitzgeraldile viitades)

Õõ on tõesti hell, seda tunned, kui öösse sa lahkud:
varjab pisaraid, summutab sõnu, mis öeldud said kähku,
nutab sinuga lapsikut kevadist vihma,
aimab, mida nii väga sa salaja ihkad,
juhib kaugele eemale murest su mõtted,
selleks olemas ööl omad kavalad võtted,
viibib sinuga pimedal äreval teel
kõige raskemad tunnid, mis hommiku eel,
kuni uues reaalsuses avastad enda,
aga öö kaitseinglina üleval lendab.

31.5.12

* * *

Kes oskaks seda kujutada ette? –
Vihm tibutamas laial laevatekil,
ja uduvines linna siluett
on muutmas oma kuju iga hetk,
ning meretuultest veidi juba narmas
on sini-must ja valge lipuvardas.
Ja sina jälle mõtiskled teelahkmel,
miks muidu ahmid vaatepilti ahnelt?

3.8.12

Välisläkitus

Liuglemas olen maamunal,
ületan riigipiire
peatumata, kuna
minul on kibekiire –

oodatakse mind sinna,
ja sealt tagasi tänna,
loomulikult ma hindan,
mida mul taevas annab,

kuigi on raskevõitu
liuelda minu eas,
kuigi et Jumal hoidku
äpardusest või veast...

25.8.12

Melanhoolia

Ränduri libisev pilk
silitab tuttavat pilti.
Sammuda veel mitu kilti.
Silkamast tüdinud silk.

Sõnumeist kubisev Nett
ootama jääb, nagu eile.
Uhke resepšeni preili
kaevust toob ämbriga vett.

Ära veel kustuta tuld,
sõber marsruudis on kaua...
Ootan teid kohvikulauas!
Sügis nii varakult tulnd.

19.10.2012

Saalomoni tarkus

Tark Saalomon kunagi väitis,
et tarkus teeb inimest kurvaks.
Ta teadis, mida ta rääkis,
miks asjata kuningas kurdaks?

See kurbus on sügav, kui kaev,
ja helge, kui vaadata kaevust,
või must, nagu karidel laev,
kui keegi võrrelda vaevuks.

Kui mõttega kõrgele lendad
ja ihaldad avastusrõõmu,
siis nukrust sa valmistad endal,
kõik tuleb, ja saabub, ning möödub.

10.11.12 Tallinn-Narva

Veel üks olematu laulu refrään

See valge kruusatee on osa minust,
see kuusepatrik kasvab minul sees,
ja kindlamat ei leia mina linnust,
kui maastik minu vaimusilma ees.
Ma ise pole muud, kui osa temast,
üks kaasaviidud lubjakivi kild,
ei ole pääsu igatsuse temast,
ja elupaigaks määratud mul' sild.

12.1.13

Mehine laul õrnale häälele

Ja jälle tee,
ja jälle tee on sinul ees,
nii kaua veel,
kuni veel elu püsib sees.

Nii lihtne see,
üks rändur ütles juba ees,
kui oled mees,
kui sina lihtsalt oled mees.

Ei muidu saa,
kui mehe saatust kannad sa,
su ees on maa,
mis ilma sinuta ei saa.

Ja sadul taas
su hingekeeled hoiab vaos,
sest sinuta
on ainult eksimuste kaos.

Ei lõppe tee,
ei lõppe kohustused sul,
sa oled mees,
su elu polegi nii hull.

11.3.13

* * *

Kus ma rändan?
 Ja mis linna tuled säravad mu teel?
Kas ma tunnen
 selle riigi kombeid, selle rahva keelt?
Kas ma mõistan,
 kuhu tüürib minu saatus, kuhu viib?
Kas ma aiman,
 kaugel' ulatub mu kaitseingli tiib?
Pole vastust,
 ära küsi rohkem, aitab juba küll.
Ootan lasku,
 mille taha jääb see imelik idüll.

11.3.13

* * *

Sa elad oma rahulikku elu,
teed kõike mõistlikult, ei liialda, ei riski,
ei püüa saavutada edu hambad ristis
ning avastad end äkki miiniväljalt,
kus tabab eakaaslasi nii laialt
see nähtamatu ebameeldiv oht,
ja ometigi siin on sinu koht,
ei ole parata, kuid vaikselt rikub tuju,
see üleminek oli liiga sujuv...

11.4.13

Õised rändurid

Sõbra mälestuseks

Kaks sõpra rändasid kuuvalgel ööl,
kostis kaugele sõprade laul,
ja kumbki pole teadnud veel,
ehk saavad neist Peetrus ja Paul.

Oli aastaid mõlemal üheksateist,
nende arvates, paras määr,
et tunda ennast ja teineteist,
mis õige on, mis aga väär.

Ja midagi erilist pole olnd,
igatahes nõnda see näis.
Lihtsalt tähistaeva all kaks kauboid,
lihtsalt hing oli lootust täis.

18.5.13

Viimse kohtu tund

Kannatamatu kriitiline pilk
on kiirustades lehitsemas aastaid,
mis veidi pleekinud ja saamatud ta ees
nüüd otsust ootavad.
Nii armsad leheküljed...
Kuid kahjuks see ei ole mingi kaup!

5.7.13

Üürikorter

Sind tervitan ma, minu üürikorter!
See oli mulle väga kõrge au,
et mina siin moreenikünkal kõrgel
kaks aastat oma elust veeta sain.

Siin kütsin ma brikettidega ahju,
ja kaaslaseks mul oli hiirepoiss.
Siit lahkuda mul oli üsna kahju,
just siis, kui tärkas kevadine õis.

See oligi boheemlik ärklikatus,
van Gogh'i põllud ja Cézanne'i määnd.
Sind tänan, minu luuleline saatus,
mu hinge jäi neist aastaist vahva känd!

28.7.2013

Muinasmaalased

...siis selgub, et need aardepaarid
on elusolendid, kes väärivad,
et nendel oleks oma nimed,
ja toimub salaristimine.

Kelles väike süda tuksub,
see, mis Muinasmaale kutsub,
kes on vallatu ja tore,
kui ta hüpleb nagu orav,
see saab armsa naisenime,
nüüdsest peale – intiimse.

Mehenime aga – vennas,
kes nii ruttu muudab ennast,
nagu vanas multifilmis,
kus kõik kujud plastiliinist.

Tutvustama neid ei hakka,
las nad magavad nüüd vakka.

Igal paaril nimed omad
innustuserõõmu toovad.

Tudengipõlve mälestus

Jändame diplomitööga,
kallim patseerib must mööda.
Kutsun sülle, käed panen alla.
Väikse seeliku alt leian palja
tagumiku, mis pesu ei vaja -
meeldiv üllatus kauaks ajaks.
Tagumik on muide väga uhke -
marmorkuju Suveaias puhkab.

* * *

Kodu ei ole korter,
ega ka mitte maja,
pigem tükike torti,
millest unistab maias.

Seisab endiselt maja,
aknad õhtuti valged,
kuid see on nagu kaja
tegelikkuse palgel.

25.2.14

* * *

Milline nauding on rahu,
me igapäevane elu
ja selle väikesed rõõmud!
Kriipsu võib tõmmata alla
uudiste lühike sõnum.
Oodates kohatu tundub

ka kõige viisakam nali.
Korraga kaotab maitse
kohvi, ja takerdub vestlus.
Vaikuses kuulama hakkad
tiksvat kella.
Kes tahaks näha uut taevast?
Hoidku sest karikast Issand!

10.3.14

* * *

Meeste sõprus on tugevam kõigest,
mida leiutab pahuralt saatus.
Musketäride suhted ei kõigu,
olgu teine või viimane vaatus.

Sõber, sattunud vaenlaste leeri,
sõbraks jääb, ära kunagi kahtle!
Arusaamatu sündmuste keeris,
ainult sõprus on endiselt tähtis.

4.4.14

Kadestan

Kadestan, kes on sündinud kodumaale,
kadestan, kes saab rääkida emakeeles,
kadestan, kes on alati õigel poolel,
ja kelle suhtes ei tekki kunagi kahtlust.

Mul teiesuguseks võimalust saada ei ole,
tegelikult seda ma enam ei taha.
Nautige oma rohelist viinamarja!

8.4.14

Väike õudukas

Töölt sammudes astun sisse odavasse kõrtsi, nagu seda sai tihti tehtud kahe kadunud sõbraga. Tellin 100g viina, tomatimahla ja juustuvõileiva, nagu see meil kombeks oli. Istun vaikides. „No võta siis!“ muigavad sõbrad. Võtan ühe, siis teise sõbra mälestuseks. „Te ei suuda ette kujutada, milline sitt aeg nüüd käes on!“ kaeban ma tomatimahla rüübates. Ootasin seda võimalust juba tükk aega. Elavatega ei julge praegu juttu ajada. Tont teab, mis neil peas. Sõbrad irvitavad kuidagi kahjurõõmsalt. Nad ei ole täna eriti jutukad. Söön ära võileiva, hakkam pehmetult astuma. Kevadine päike särab nii kohatult, lausa tobedalt. Lindude laulmine ärritab. Siis taipan. Ma oleks pidanud ka sõpradele viina tellima!

18.4.14

Aadole

Ka järgmisel hommikul tõusis päike,
ärkasid laululinnud,
lõhnasid toomingaõied,
ja kuivas kaste niitudel,
kuid puudus selle pildi üks tore osa,
mis jäi nüüd vaid vaimusilmale.

17.5.14 varahommikul

Rahu

Meenutan maali KUMUs:
pere istumas lauas
üsna ükskõikses tujus,
üleval selge taevas.

Laual on viinamarjad,
virsikud ja melonid.
Lõunasöök venis kauaks,
suvine õhtupoolik.

Maalil on palju taevast,
pildis on tunda vaikust.
Ei ole kurnatuid vaevast,
vaevab ehk ainult laiskus.

Peitub idüllses maal
üks dissoneeriv heli:
aasta, millal see valmis
on nelikümmend neli.

Oli see unistus rahust
või rahu kirglik nauding?
Õelda nii palju tahaks,
vaadates maali kaunist.

15.5.14

Bussiaknast

... äkki kõik pilved jäid selja taha,
loojanguelne maa oli rabav:
taevas nii kõrge, väljad nii haljad,
sinakat õhku tohutu palju.
Tuulikud seisid, vaikus ja rahu,
vaimustust rohkem, kui südames mahub.

15.5.14

* * *

Ma elasin kunagi enne me tutvust.
See oli üks isik, kes kandis mu nime,
ja teda ma tundsin,
kuid kes mul ei meeldi,
ja see on veel üsnagi viisakalt öeldud.

12.7.14 Lauttasaarel

Suvi

Väljas on palav, kohutavalt palav. Töölt tulles lippame kohe duši alla. Ja siis... Milleks need riided? Oleme ju kodus kahekesi. Askeldame ihualasti köögis, arutame vaikselt uudiseid, mis tuju ei riku. Sellist vallatust pole meil isegi noorelt pähe tulnud, nüüd aga palavus justkui õigustab.

Möödudes suudlen kallimat õlale, või kuhu ulatan, et oma vaimustust üles näidata. Kallim ütleb viisakalt aitäh, näidates, et oskab seda hinnata.

Ainult lauda istudes riietume. Kombe kohaselt.

29.7.14

Simon

Kas suudate ette kujutada, et 62-aastaselt võib inimesel olla mingi ideaalkuju? Ja see ei ole pojapoeg. Kuulake siis.

Kui olete Peterburis käinud, jäi ehk meelde selle linna üks vanimaid ehitisi – Simoni kirik. Selle ees on Simoni sild, vanim linnas, ja Fontanka teisel kaldal asub tsirkus, loomulikult ka vanim Venemaal. Olen Peterburi eestlane kolmandast põlvkonnast ja elan sealkandis.

Kes siis oli see Simon? Vene keeles Simeon rõhuga viimasele silbile, aga pole oluline. 19. sajandi keskpaiku ilmus mitmeköiteline Vene Maa mälestusväärsete nimede sõnaraamat, kust ma seda teada sain.

Keskaegses Novgorodi vabariigis, mis oli muide Hansaliidu assotsieerunud liige, elas vaimulik nimega Simon.

Tol ajal puhkes novgorodlaste vahel tüli, mis oli äärepealt kodusõjaks kasvamas. Nüüd keegi ei mäleta enam, mis tüli põhjuseks oli.

Vastased leerid kogunesid Volhovi jõe kahele kaldale ning olid valmis teineteise kallale tormama. Ja siis ilmus sillale nende vahele Simon ja pöördus vihast lõhkevate novgorodlaste poole jutlusega kristlikust käitumisest, olid ju need juba mitu sajandit ristitud. Simon häbistas oma kaasmaalasi ja kutsus neid üles teineteisele kristlikult andestama.

Kui üritus oleks nurjunud, oleks Simon parimal juhul jõkke uputatud, sõltumatult sellest, kumb pool enne kohale jõuab. Kuid talle õnnestus, õnnestus inimestele mõistus ja inimlikkus tagasi tuua! Pisarsilmil kahetsesid novgorodlased oma inetuid mõtteid ja kavatsusi. Tüli lõppes, nagu painav unenägu.

Simon aga on siimaani mõnel meeles mehena, kellelt tahaks eeskuju võtta ja peakski seda tegema. Eriti nüüdsel ajal, kui inimesed on üha rohkem oma keskaegsete esivanemate sarnased, nagu poleks olnudki renessansi, humanistlike ideede võidumarssi ja rohkete vägivalla ohvritega 20. sajandit.

Ma loodan, et kui seda juttu propagandana võetakse, siis ainult patsifistliku rahumeelsuse propagandana.

22.5.2014

2014. aasta lüüriline proosa

“Ja ma nägin uut maad ja uut taevast.” Need sõnad panid alati mõtlema. Milline ta on, see uus taevas? Mis värvi? Ja tekkis masendav tunne, et seda saame veel teada.

Kahjuks, nii see juhtuski. Nüüd mõistame, et uus taevas näeb välja täpselt nagu vana. Aga see on teine taevas. Taevas, mis võib äkki tappa või vigastada sind ja sinu kallimaid, võib hävitada su kodu, saab rikkuda pilvituid suhteid sõprade- ja sugulastega.

Kui see karikas ei ole sinuni veel jõudnud, siis Jumal tänatud. See on üks uue reaalsuse uus rõõm, mis on märksa tugevam, kui rõõmud, mida me varem tundsim – võrratu ohutuse nauding kusagil räpases keldris.

Esimesest šokist toibudes, leiame taas ka endise elu väikesed rõõmud. Kuid uue taeva all maitseb kõik teisiti.

Tahaks muidugi loota, et millalgi jõuavad inimesed tagasi kaotatud paradiisi. Kuid ilmselt ei ole need inimesed enam meie.

Hakkame aimama, et ka eelmiste põlvkondade ajaloolised sündmused olid sama mõttetud, koguni tobedad.

Ja alatud. Kes sündmusi juhatab, ei ela ise tol õnnetul maal. Kes käske annab, ei istu ise kaevikutes. Kes käske täidab, saab vähemalt kaevikus ennast varjata. Ja kes seal piirkonnas lihtsalt elab, peab lihtsalt kannatama. Kõike, mis uuest taevast kaela sajab. Olgu see Ukraina, Iisraeli või Iraagi taevas.

Tahaks lisada “hoidku neid taevas!” Kuid seda taevast, mis hoidis, enam ei ole.

Ei vaenule!

Kas nagu päev, ja öö, ja õhtu,
kas nagu suvi, talv ja sügis,
nii rõõmuaeg hajus õhku,
ja leinaaeg peale trügis?

Ei taha leppida, ei taha!
See tarkus jäägu mulle võõraks,
et hea kannul luusib paha,
mis elu pahupidi pööräks.

Ei tohi häda majja lasta,
mis hiilib ukse taga praegu.
Ma olen vastu, vastu,
Ei luba sisse halbu aegu!

31.7.2014

Sõna, mida ei taha öelda

Sõda on nagu kärvanud rott,
mis lehkab põrandapraost,
ise oled justkui pankrott,
kes püüab hoida end vaos.

Haisuga harjunud, juba sööd,
kuigi ei tunne maitset.
Keegi veel hingekella ei löö,
leinates rõõmu maiset.

Kliimamuutuste ulguvad tuuled
tegid inimesed hulluks:
keegi kedagi enam ei kuule,
ega aru saa, nagu tulnuk.

Propaganda muusa

Vaikivad ehmunud muusad,
häälitseb ainuke –
kiivris ja gaasimaskes.
Parem ei näe tema nägu,
kuulata niigi on raske.

Tove Jansson

Mulle vedas, mul täna on rõduga tuba.
Õhtuid Nõmmel ma nautima harjusin juba,
seda vaikust ja rahu, männilatvades tähte.
Peremees on nii sõbralik, seegi on tähtis.

Nüüd ma istungi rõdul, teen mõnuga suitsu,
lasen lennata mõtteid, kuhu neid kutsub
maa, mis mühiseb ümber ja kipitab hinges.
Näib, et Nõmmele kaasa tõin valu ja pinge,
ja need tähed nii teravalt säravad taevas,
nagu mure, mis ammu mind kurnas ja vaevas.
Nõnda kunagi rasketel aegadel Tove
otsis rahu maailmas ja leiutas muumid.
Oma kavatsust pärast ta südamest pihtis:
See ei olnudki lastele, endale lihtsalt!
Muumiorgu on kõigile hädasti vaja,
seda eriti äreval vastikul ajal.

28.8.14

* * *

Kus peidad end, mu kergemeelne muusa?
Kus on Su naeratus ja Sinu uhked puusad?
Sul meeldisid ju meie merereisid...
Maailm on muutunud. Nüüd kõik on teisiti.
Ja maisest rõõmust laulda oleks patt,
kui ümberringi peaaegu katk.

3.10.14 laeval

* * *

Armastus kutsub, kui Muinasmaa värav.
Käsikäes astume me üle läve –
pimestab, joovastab avatud valgus...
Pidulik algus.

Muinasmaal veedame me eluaastaid,
ja sealt tagasi enam ei lasta.
Ääretu Muinasmaa ootab meid ees.
Valgus, mis pimestas, põleb nüüd sees.
Tähtis, et liigume endiselt koos,
kerge on eksida avastushoos.
Eksides tarbetuks muutub me keha,
tõesti ei tea, mis sellega teha.
Selgub, et Muinasmaal on omad kõrbed,
kaljud, mis tõusevad, järsud ja kõrged,
tihedad padrikud, ilmatud rabad,
viib labürinti siin mõnigi rada.

Must aasta

Must aasta algas talvel, nagu teisedki aastad. Juba kevadel oli selge, millega tegemist on, kuid keegi pole osanud ette kujutada seda, mis suvel algas. Sügisel olime väsinud ja justkui kakskümmend aastat vanemaks saanud – teadmisesest, et isegi kui must aasta otsa lõppeb, jääme veel kauaks selle varju.

25.10.14

Koletuslik

Miks see kole näis?
Kas pole Jumala õnnistus –
surra käsikäes?
See on ju õnn, mitte õnnetus.

Ilma leinata,
ühel ja samal hetkel
õhku lennata,
sa vaid kujuta ette!

Ja mis eriti tähtis,
täiesti terves mõistuses –
lihtsalt kõnnime pargis
vaikses mõnuses vestluses.

Ja siis lõhkeb pomm.
Ja ei mingeid tõbisid.
See on lausa komm,
palun mõtle tõsiselt.

Pole kurba lahkumist
ega jubedat tühjust.
Me ju seda tahtsime –
lihtsalt sulada ühte.

6.11.14

Lüürilised kujud

Lüürilised kujud –
autorite nukud.
Autorite tujud
kunagi ei tuku.

Mis nad võivad teha,
parem mööda lasta.
Hinged ja ka kehad –
nende mänguasjad.

Selle eest on teile
tasuks surematus –
täna nagu eile,
üsna igav saatus.

7.11.14 Laeval

Muumiorg novembris

Vaikne on Muumiorg külmade eel,
Nuuskmõmmik tuli, kuid samuti vaikne.
Ka Filifjonkal sai nukramaks meel,
ja mere taha on kadumas päike.

Kuid muumipere on vist koduteel,
seda on praegu nii hädasti vaja.
Saavad siis sõbrad koos viibida veel
toredas seltskonnas muumide majas.

Seltskond on toredam kui moosipurk,
moosi saab sahvrist ju alati veelgi,
toredam, kui marineeritud kurk
purgist, mis Mymlale eriti meeldib.

20.11.14

Kohtume pärast tööd

Väljas on vastikult vilu
ja ebameeldivalt pime,
tibus vihma jääkülma,
ise ma olen nii väsin...

Mööda ehk Kallima lasin?
Rahvast siin liigub nii palju...
Ei! Juba tulebki välja.
Tuleb mu võrratu ingel,
tuleb mu ahvatlev muusa
tänavalatena säras,
sügisevihmade udus
naeratab minule kaugelt.
Ma sellest paremat hetke
mitte ei kujuta ette!

4.12.14

* * *

Kui toibud tegemistest, ootamatult näed,
kui kaunilt õhtul särab Viru tänav,
ja hetkeks lausa õnnelikuks saad,
et vaatad seda pilti siin ja täna.

19.12.14

* * *

Ärge parem õnnelikud olge,
teate, missugust hirmsat hinda
tuleb pärast maksta õnne tasuks?
Parem juba igavus ja tühjus,
parem juba mõttetus ja nukrus,
parem tusk ja pettumus, mistahes veel.
Ainult mitte seda, seda valu,
ainult ühte, ühte ainult palun,
ainult mitte seda, mitte, ei!

5.1.15

* * *

Tere, mu saladus, Nõmme!
Ravi mu kurnatud hinge.
Kas olen väärt, pole kindel,
aga kes veel on nii lahke
eksinud ränduri vastu?
Rüüpan Su imelist vaikust,
naudin Su trööstivat rahu,
ega mul rohkem ei ole
öelda, kui südamlük tänu.

Chloe ja Daphnis 2

Kui Suur Tabu me vahelt äkki kadus, *
me pole kuulnud kuigi palju inimihust,
ja Vana Testamendi kaval madu
ei ole midagi meil sosistanud ihast.

Me pole rutanud, meid juhtis mingi ind,
me nautisime igat ööd ja päeva,
me aimasime, eksimuse hind
on kohutav, kui langemine taevast.

See oli võluv, nõnda käsikäes
koos astuda me esimesed sammud,
ei mingi pimestava ihaleegi väes,
meil kõik on meeles, olgugi et ammu.

8.1.15

Need kogematud puudutused, mis
elektrilöökidena läbisid me hinge,
ja helge rõõm, mis valgustas meid siis,
kui oli hajunud see ebameeldiv pinge.

Jah, hing meil oli ühine, ja nüüd
sai üllatavalt ühiseks ka keha.
Ei ole kõlanud veel tungiv loodushüüd,
ei ole teadnud me, mida saab veel teha.

Meil piisas, et Suur Saladus on nüüd
just nagu mängulaual – õpi selgeks,
ja mitukümmend pisikest tabud
meil olid ees, kõik jäid meil selgelt meelde –

need liigutavad avastused, mis
meil paistsid algul vallatult hulljulged,
on meie õnn ja meie paradiis,
me armsad mälestused, tulge meile, tulge!

Neid mälestusi kirjeldada suudaks
ehk samahästi, nagu luulet proosas,
või muusikat kui kokkuvõtteks muudaks,
või seletaks, miks maalil nahk on roosa.

8.1.15

* - kui Lugeja on harjunud sõna tabu hääldama rõhuga esimesel
silbil,
võiks esimene rida kõlada nõnda:
Kui Tabu meie vahelt äkki kadus, ...

Elu koorekiht

Algul oli see saladus,
ja ka õrnus,
õrn saladus,
salajane õrnus.

Pärast oli see rõõm,
lapselik rõõm,
leidmise rõõm,
avastusrõõm.

Tegelikult oli see haigus,
vaimuhaigus,
vaimustav haigus.

Siis oli see nauding,
ilu nauding,
ilus nauding.

Hetkel oli see lahustumine,
ja lahustamine,
kokkusulamine.
Ei, see on juba Ülimlaul,
mis pole surelikele.

Siis oli see kunst,
fine art,
ja innustus,
ja looming.

Siis oli see mäng,
armas mäng,
põnev mäng,
ja vallatu.

Siis oli see rahu,
hingerahu,
pelgupaik.
Üks kindel linn ja varjupaik.
Jumal on Armastus.

Siis oli see igatsus,
kohtumise õnn
ja lahkumise valu.

Ja veel tuhanded varjundid.
Mõnda tahaks korrata,
kuid miski ei kordu.

Lõpuks oli see elu,
ja unistus,
ja lootus.

15.1.15

Bussiaknast 2

Milline varjundirikkus
puude ja põõsaste okstes
maastikus harilikus
vaimustab mööda joostes!

Sulanud juba lumi,
pole veel rohtu ja lehti,
võsastik paks ja tume
tõesti ei vaja ehteid.

Vaoshoitud on värvid,
ühtegi eredat laiku.
Puhkavad vaikselt närvid,
nautides peenet maiku.

Justnagu seinavaibal
pleekinud kauge ajastu,
hallil pilvisel taeval
möödunud sügis kajastub.

Pastelset maastikupilti
vaatleval möödasõitjal
jäab petlik kujutus tihti,
et rahu on tõesti kõikjal.

1.4.15

Rodini pronkskujude vaimus

Paljaks kisuvad meid aastad,
kuigi pole selleks tahtmist,
ega aita miski vastu,
sügistuuled lahti lasti.

Ükski ere lootusleht
enam midagi ei kata,
näeme uhkelt välja ehk?
Sügis on halastamatu.

18.4.15

Maailmasõda oodates

Põruja juubeldas –
tal oli õigus,
tragi ja lohakas
kohtuvad põrgus.

1.5.15

Mida teha?

Esimene maailmasõda.
Monet maalib roheline sillaga tiiki oma lilleaias,
käeulatusel rindejoonest.
Renoir maalib magusaid tüdrukuid,
meeleheitlikult magusaid.
See on loomulik, see on arusaadav.
Oleksin ise maalinud midagi sellist,
mis jubedat tegelikkust kuidagi ei meenuta.
Kuid palju see aitab?

2015 kevad

Jälle

Kastanite õitsemine
alati teeb nukraks:
ikka jälle lõppeb see,
justkui mööda ruttaks.

Uhke, täpselt nagu siis,
Telliskivi tänaval,
kastanite paradiis
vaimustab meid tänavu.

27.5.15

* * *

Olen millimallikas,
õrn ja läbipaistev.
Mul ei ole vaenlasi,
kelle eest end kaitsta.

Tummad, salapärased,
nagu väiksed UFOd,
päiksekiirtes madalal
on meid terve tuhat.

Oleme teistsugused,
mitte nagu teie,
jäab me vaikne suguselts
igavesti seie.

11.6.15.Santa Susannas

Innustatuna filmist „Jay Mavericks“ ja A.Bloki „Ööbikute aiast“, tormiga laevale sammudes

Surfan harjal,
lainetel, mis lausa matavad.
Kõrgelt kaldalt
sõbrad binokliga vaatavad.

Ma ei rutta
välja kuivale möllavast tormist.
Tahab nutta
minu kallim, kes jälgib mind mornilt.

Ma ei võitle,
hiigellainega sulan ma ühte.
Ära mõtle,
see on koguni kerge ja lihtne.

Vaikne ookean,
mina tunnen sind risti ja rästi!
Ja ma loota saan,
et kõik lõppeb mul kaunilt ja hästi.

24.7.15

Blok

Olen Aleksander Blok,
Vene pealinnas külmas
mitu raamatut mul ilmus,
ma ei ole kollanokk.

Aga kollanokk mu sees
istub, piilub vargsi välja,
justkui oleks tema paljalt
auväärt publikumi ees.

Teesklen, nagu oleks ma
kogenud brutaalne isik,
aga samas ausalt pihin,
et ma vanemaks ei saa.

Naiselik hommik

Ma kõnnin alasti ta ees
ja tema pilku vargsi püüan.
Kas on veel soe see, mis kees?
Kas tuleb, kui ma äkki hüüan?

Ei, ma ei kutsu teda praegu,
meil oli küllalt hetki armsaid,
ja meenutades teisi aegu
ma pesen vannitoas hambaid.

Ja uks jääb lahti, las ta vaatab
mu tagumikku ja mu selga.
Ma ihu meelega ei kata,
hommikumantlit lausa põlgan.

Ta suudleb möödaminnes mind
ja nimetab mind jumalannaks.
Missugune võiks olla hind,
mis selle rõõmu eest ma annaks?

2.8.15

See võike vallatus, nii süütu,
mul kogu päevaks annab jõudu,
ja kui see muutuks äkki tüütuks,
see oleks tõeline õudus.

10.8.15

Nõmmel

Lase sisse see tuul,
kuula, milline kohin
mõllab sügisekuul,
kas ma paluda tohin?

Kõik on teisiti nüüd,
olgu see nagu rohi,
lase sisse see hüüd,
kas ma paluda tohin?

Siin on punkt, millest algab
su südames kõrbe,
kuid sa seda ei salga,
et mühin on kõrge?

22.10.15

* * *

Ma kogen äkki, et maailma saatus
ei ole enam minu jaoks nii karjuv,
ja kogu rahvusvaheline paatos
jäi hõlpsalt isikliku mure varju.

Sisukord		Suvi	9
... ja siis hakkas äkitselt sadama lund...	2	Simon	9
Loen Brodskit, huvitav hakkas...	2	2014. aasta lüüriline proosa	10
Üksi	2	Ei vaenule!	10
Jube vahva öelda „meie“...	2	Sõna, mida ei taha öelda	11
Pildike tudengipõlvest	3	Propaganda muusa	11
<i>Tender is the Night</i>	3	Tove Jansson	11
Kes oskaks seda kujutada ette?	3	Kus peidad end, mu kergemeelne muusa?	11
Välisläkitus	3	Armastus kutsub, kui Muinasmaa värav...	11
Melanhoolia	4	Must aasta	12
Saalomoni tarkus	4	Koletuslik	12
Veel üks olematu laulu refrään	4	Lüürilised kujud	12
Mehine laul õrnale häälele	4	Muumiorg novembris	13
Kus ma rändan?	5	Kohtume pärast tööd	13
Sa elad oma rahulikku elu...	5	Kui toibud tegemistest, ootamatult näed...	13
Öised rändurid	5	Ärge parem õnnelikud olge...	13
Viimse kohtu tund	6	Tere, mu saladus, Nõmme!	14
Üürikorter	6	Chloe ja Daphnis 2	14
Muinasmaalased	6	Elu koorekiht	15
Tudengipõlve mälestus	7	Bussiaknast 2	16
Kodu ei ole korter...	7	Rodini pronkskujude vaimus	16
Milline nauding on rahu...	7	Maailmasõda oodates	16
Meeste sõprus on tugevam kõigest...	7	Mida teha?	16
Kadestan	7	Jälle	17
Väike õudukas	8	Olen millimallikas...	17
Aadole	8	Innustatuna filmist „Jay Mavericks“ ja A.Bloki „Ööbikute aiast“, tormiga laevale sammudes	17
Rahu	8	Blok	17
Bussiaknast	8	Naiselik hommik	18
... äkki kõik pilved jäid selja taha...	8	Nõmmel	18
Ma elasin kunagi enne me tutvust...	9	Ma kogen äkki, et maailma saatus	18